Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. Den 15de Oktober 1890. 40de Aargang.

Tale af Præsident Wilford Woodruff,

holdt ved Konferencen i Logan den 3die August 1890.

Jeg ønsker at gjøre nogle Bemærkninger til de Sidste-Dages Hellige, som her ere forsamlede til Konference, og haaber at nyde Guds Aands Bistand.

Hvad der især hviler paa mit Sind, er med Hensyn til den Enighed, som burde gjøre sig gjældende blandt de Sidste-Dages Hellige. Frelseren sagde til sine Apostle i Fortiden: „Uden I ere Et, ere I ikke mine", og atter: „jeg og Faderen, vi ere Et." Dette Princip — Enighed — er af stor Betydning for os, som et Folk. Trods al den Strid og Uenighed, som eksisterer blandt Jordens Sekter, har jeg endnu aldrig hørt Nogen lære, at der var Uenighed mellem Gud Fader, Guds Søn og Gud den Helligaand. De ere Et; de have altid været Et; de vil altid blive Et fra Evighed og til Evighed. Vor himmelske Fader staar som Hovedet; han er vor Slægts Ophav og Grundlæggeren af Saliggjørelsens Plan for Menneskenes Børn; han har skabt denne Klode og befolket den, samt givet Love til vor Vejledning. Dette Princip er meget tydelig forklaret i Aabenbaringen angaaende de forskjellige Riger. Der er et celestialt Rige, et terrestialt Rige, og et telestialt Rige. Der er en Herlighed som Solens Glans, en anden som Maanens Glans, en anden som Stjernernes Glans, og ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse. I Guds celestiale Rige findes Enhed.

Naar man læser i Bibelen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, om Guds Handlemaade med sine Børn, kan vi se, at Herren i alle Tidsaldre har oprejst Mænd, til hvilke han har skjænket det hellige Præstedømme, det vil sige, Myndighed til at forvalte i sit Sted paa Jorden. Disse Mænd have altid været besjælede af Enighed, samt haft Forbindelse med Faderen, Sønnen og den Helligaand. Den Helligaand blev givet til Fader Adam; under dens Indflydelse velsignede han sine Sønner og sit øvrige Afkom.

Adam, Enok, Moses, Noah, Abraham, Isak, Jakob, ja, alle de gamle Patriarker og Profeter havde Forbindelse med den Almægtige. De vare Alle paavirkede til at søge Herren, thi de vidste, at dersom Forbindelsen med Himlene blev afskaaret, kunde de ikke røgte deres ansvarsfulde Kald. De stolede paa Herren for Aabenbaring, Lys og Kundskab for at kunne udføre hans Vilje. Denne Enighed, som Gud saaledes fordrede af Profeterne og Patriarkerne, og som Jesus fordrede af sine Apostle, blev ogsaa fordret af Profeten Joseph og hans Medarbejdere. Gud har fordret Enighed af sine Hellige ligefra Jordens Skabelse og indtil vor Tid. Jeg har aldrig hørt eller læst om nogen Mand, der har staaet som Hoved for Guds Værk paa Jorden, der ikke har søgt til den Almægtige om Bistand, medens han har indehaft en saadan Stilling; og Herren har velsignet ham. Det er min Overbevisning, at Gud aldrig vil tillade en Mand, til hvem han har anbetroet et saa vigtigt Hverv, som at lede Israel, at fare vild eller lede hans Børn fra Pligtens Sti. Den Almægtige vilde, paa en eller anden Maade, forflytte en saadan Mand fra sit Embede.

I alle Tidsaldre har det været en Nødvendighed for Guds Hellige, at være enige. Om vi ville tillade os, for nogle Øjeblikke, at betragte Riger og Folk i det Forbigangne, da ville vi finde, at formedelst Splid og Uenighed have de paadraget sig Alfaderens Mishag og Vrede. By efter By, Nation efter Nation har blevet ødelagt ved Herrens Straffedomme naar de have naaet til Modenhed i deres Ugudelighed, hvilke var Tilfældet med Sodoma, Gomorra, Babylon, Ninive, Tyrus, Sidon og mange andre Byer og Lande i Fortiden. Lad mig sige med et Ord: det er en Umulighed for Guds Folk at have Fremgang uden Enighed. Moses havde Forbindelse med Gud og talte med ham „Ansigt til Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste". Herren skrev de ti Bud, paa to Stentavler, til Vejledning for Israels Børn. Da Moses kom ned af Bjerget og saa Israels Børns Frafald, Oprør og Vederstyggelighed — at de havde støbt en Guldkalv i hans Fraværelse, blev han saa forbittret over deres Ugudelighed, at han kastede Tavlerne paa Marken, saa de søndersloges.

Om vi ville betragte Guds Folks Historie i alle Tidsaldre ville vi opdage, at det har været nødvendigt for dem, at være enige og virke tilsammen for et og samme Maal. „Jesus sagde: „Jeg og Faderen, vi ere Et," og atter: „Jeg kom ned af Himlen, ikke at jeg skal gjore min Vilje, men hans Vilje, som mig udsendte." Denne Enighed er aldrig bleven brudt mellem Faderen og Sønnen. Den første Aabenbaring, som var given til Profeten Josef, var af Faderen og Sønnen. Disse to Personer aabenbarede sig for ham, og som Svar paa Josefs ydmyge Bøn siger Faderen, idet han peger paa Sønnen: „dette er min Søn, den Elskelige. Hør ham!"

En fuldstændig Enighed var nødvendig mellem Gud og hans Profeter og Apostle i Fortiden, og det er af lige saa stor Nødvendighed for os i vor Tid, at have denne indbyrdes Enighed, som det var for det gamle Israel, om vi skulde forvente, at nyde Guds Velsignelser. Ligefra den Tid Profeten Josef modtog Aabenbaring fra det Høje og blev beseglet med det hellige Præstedømme, og indtil han endte sit Liv som en Martyr for Sandheden, nød han den Helligaands Gave

og Kraft. Han var forenet med den Almægtige, med Jesus Kristus, den Helligaand, Peter, Jakob, Johannes og Johannes den Døber. Han modtog Præstedømmet ved deres Administration, og fik Myndighed til at kalde tolv Apostle. Hvem vare de? Herren sagde til ham: „de Tolv ere de, som ønske at paatage sig mit Navn i den fulde Hensigt, at gjøre min Vilje, og om de dette gjør, skal de gaa ud i al Verden og prædike mit Evangelium for al Skabningen." Vi ere tildels bekjendte med de tolv Apostles Historie. Jeg har selv været forenet med de Tolvs Kvorum for over halvtredsindstyve Aar, og er saaledes bekjendt med disse Mænds Vandel. Da Profeten Josef organiserede dette Kvorum, belærte han dem ogsaa blandt Andet om Princippet Enighed. Han lærte dem Nødvendigheden af at være af et Hjerte og et Sind, og at de matte paatage sig Kristi Navn i dets fulde Betydning; og naar Gud befalte dem at udføre Noget, da at gjøre det; om de vare kaldede til at gaa paa Mission, da være villige til at forsage deres Hjem og Familje, og gaa til fremmede Lande for at prædike Evangeliet. Jeg begav mig paa en Mission seks Uger efter mit Giftermaal, og var borte i omtrent tre Aar. Ligeledes med mange andre af Brødrene. Det kom ikke i Betragtning, hvad timeligt Arbejde vi havde at udrette, thi naar vi bleve kaldede til at gaa til fjerne Lande, for at prædike Evangeliet for vore Medmennesker, da vare vi villige dertil.

Dette var en af Apostelembedets Pligter. En anden Pligt var at være enige. Vi kunde ikke stride med hverandre, thi om vi dette havde gjort, vilde Guds Aand have forladt os, og Herren vilde have revset os derfor. Under Guds celestiale Lov maa Menneskene være enige, elske hverandre, og understøtte det hellige Præstedømme, og saaledes ære vor himmelske Fader, og beredes for Modtagelsen af en evig Arv i den tilkommende Verden.

Som jeg før sagde har jeg været Medlem af Apostlenes Kvorum for over 50 Aar; jeg har været bekjendt med det under forskjellige Omstændigheder — baade i Modgang og Medgang. Jeg har været bekjendt med dem, som have fornegtet Evangeliet og faldt fra Troen, men jeg har ogsaa været bekjendt med den Enighed, som har eksisteret iblandt os, og kan derfor sige, at jeg har aldrig truffet saa mange Mænd i Verden, der har udvist en saadan Kjærlighed for hverandre, som Apostlene i denne Kirke, det vil sige, saalænge de forbleve trofaste og bevarede Guds Aand. Vi have selvfølgelig ogsaa set Sorgens Dage. Efter at det første Kvorum var organiseret; efter at de havde været Vidner til Englebesøg og Guds Krafts Tilkjendegivelse, gav nogle af dem efter i Fristelsens Time, og sagde: „Vi have tjent Gud længe nok, og nu maa vi tænke paa os selv." De ophørte med at bede til Gud; de ophørte med at tjene Herren, og stillede sig i Opposition til Profeten Josef, Grundlæggeren af det store Sidste-Dages Værk. Hvad var Følgen? De gik til Fortabelse. Deres Kraft forsvandt, Præstedømmet blev taget fra dem, og givet til andre Mænd. Saaledes er det gaaet indtil denne Dag, og vil selvfølgelig vedblive i al Evighed. Med al den Kundskab som de vare i Besiddelse af, med al den Kraft der besjælede dem, og alle de Tegn de havde set paa Guds Almagt, vendte de Ryggen til dette Værk. Da var det Sorgens Dage for mig og de trofaste Brødre. Halvparten af de Tolv faldt fra Troen paa en Gang, og

vendte sig mod Josef. Men den Almægtige var med ham og hans trofaste Medarbejdere Brigham Young, Heber C. Kimball og andre stod urokkelig ved hans Side. De Frafaldne ere i Dag i Aandeverdenen uden Præstedømme, Krone, Lys og Velsignelser, som ifølge Forjættelserne ere lovede de Trofaste.

Med disse Undtagelser har de Tolv været enige. Vi vidste, at dette var Guds Værk, og at Gud havde lagt Apostelembedet paa vore Skuldre; vi vidste — som Josef sagde til os kort før sin Død — at hvis vi ikke satte Skuldrene til Værket, vilde vi blive fordømte. Ingen Mand kan modtage dette Apostelembede og bære dette Præstedømme, og derefter forkaste det, uden at Guds Forbandelse vil hvile over ham. Det gjør ingen Ting til Sagen, hvilke Opofrelser Gud fordrer af os, vi maa bøje os under dem, og forøvrigt sætte vor Tillid og Fortrøstning til ham.

Profeten Josef raadførte sig ofte med Apostlene, og lyttede til vore Argumenter og Meninger. Den Handlefrihed, som Gud vor evige Fader har givet til alle sine Børn, har aldrig blevet taget fra os. Vi gav altid vore Følelser tilkjende frit og uforbeholdent. I Almindelighed vare vore Idéer ens; men om der fandtes noget forkert i dem, vilde han uden Forbehold sige os det. Jeg kan erindre, at en af Apostlene en Gang fremlagde et System for Josef. Tilsidst sagde han: „Broder Josef, hvad tænker De om mit Forslag?" Josef svarede: „Broder —, det er et yndigt System, men jeg har en Ting imod det." Og hvad er det? spurgte den Anden. „Det er ikke Sandhed."

Jeg ønsker at minde de Sidste-Dages Hellige om, at Gud forsager Ingen. Han har gjennemført sine Hensigter i alle Tidsaldre og som Broder Snow sagde i Dag: han opreiste Fader Abraham til at staa som Hoved for Israel, fordi han var en ædel Aand. Førend han fødtes til denne Jord, indtog han en saa fremragende Stilling i Himlens Raad, at han blev givet Herredømme her paa Jorden. Han staar fremdeles som Hovedet for sin Slægt, og vil indtage den Stilling evindelig. Saaledes med os; Herren vil ikke skuffe Nogen. Han har opfyldt sine Løfter indtil denne Dag, og vil vedblive at opfylde dem. Slutningsscenen eller Enden nærmer sig, og vi kan være forvissede om, at alle givne Forjættelser vil blive opfyldte. Josef Smith lagde Grundvolden til dette Værk; han holder Nøglerne til Riget i Dag, og vil gjøre saaledes i al Evighed. Han udførte sit Arbejde og gik hinsides. Over tyve Apostle have ligeledes fuldendt deres Virksomhed i denne Sfære, og befinder sig nu i Aandeverdenen. Men vi ere fremdeles i Kjødet, og have endnu nogle faa Dage tilbage af vor jordiske Løbebane. Vi have fremdeles et Kvorum af tolv Apostle. Naar en Apostel dør eller falder fra, bliver en anden beskikket til at indtage hans Plads. Efter Profeten Josefs Død, tog Præsident Brigham Young Ledelsen af Kirken, og holdt saaledes Rigets Nøgler. Da var det hans Privilegium. at have Forbindelse med Gud Fader og hans Søn Jesus Kristus, samt at lede Israel. Præsident Young udførte et stort Arbejde, I ere Alle bekjendte med det, og Aarsagen var den, at Gud var med ham. Han var sanddru og trofast; han var Medlem af det første Kvorum af Apostle; han svigtede aldrig; han stod som en Pille ved Josefs Side til hans Dødsdag; han stred for Guds Værk, saa længe han levede. Efter hans Død indtog Broder Taylor hans Plads; og naar han forlod denne jor-

diske Sfære, blev Ansvaret paalagt mig, for en kort Tid. Det er derfor mit Privilegium at have Forbindelse med Gud, skjøndt kun et ringe Redskab i Herrens Tjeneste. Det er min Rettighed at være fyldt med Guds Kraft, og naar jeg dette er, da skulde mine Raadgivere staa mig bi og understøtte mig. Vi skulde være af et Hjerte og et Sind i alle Anliggender, vedrørende Kirken, timelige og aandelige. Det er mig en Glæde at kunne sige, at dette har været Tilfældet, siden jeg overtog det Kald, som jeg nu beklæder. Nærmest Kirkens Præsidentskab ere de tolv Apostler. Det er deres Pligt at være af et Hjerte og et Sind; at være Et med os, og Et med hverandre. De have deres Rettigheder og Handlefrihed, men naar Kirkens Præsidentskab siger til dem: „dette er Herrens Ord", eller: „dette er ret", da skulde de arbejde i Forening med os; thi Guds Lov fordrer denne Enighed.

Det er de Halvfjerdsindstyves Pligt, at være enige med de tolv Apostle. De Halvfjerds kaldes af de Tolv til at gaa ud og arbejde i Herrens Vingaard, og saaledes arbejde de tilsammen i Enighed. Saaledes, mine Brødre og Søstre, med alle Organisationer i denne Kirke. Enighed skulde gjøre sig gjældende i alle dens Afdelinger. Der skulde ingen Uenighed eller Tvist findes. Om saadant eksisterer vil Herren være misfornøjet og Værket hæmmes. Jeg ønsker, at alle Kvorumer af Præstedømmet skal forstaa dette. Det aaronske Præstedømme skulde være forenet. Her er Biskop Preston. Han staar som Hovedet af det aaronske Præstedømme; han har to Raadgivere, og de skulde være Et med ham. De skulde virke i Samdrægtighed tilsammen for at fremme deres forenede Interesse og Velfærd. Jeg har ingen Grund til a klage over Nogen i denne Henseende, men omtaler dette til Alles Belærelse.

Nu, mine Brødre og Søstre, vi skulde være forenede; thi erindre Frelserens Ord: Uden I ere Et, ere I ikke mine." Jeg ønsker at formane de Sidste-Dages Hellige til at efterleve dette Princip. Vort Maal er højt. Hvad er det? Det er Guds celestiale Rige. Vi ere gaaede ud fra Verden, fra næsten alle Folkeslag under Himmelen — en Opfyldelse af Guds Aabenbaringer. Vi ere samlede til disse Bjergedale, og opfylder Aabenbaringer, der vare givne for Aartusinder tilbage. Jeremias, Ezekiel, Daniel, Esaias og flere af de gamle Patriarker og Profeter have skuet ned igjennem Tiden, ja, ned til vor Dag. De saa vort Zion; de saa vore Templer og vore Tabernakler, byggede „til Skygge om Dagen mod Hede, og til Ly og til Skjul mod Vandskyl og mod Regn."

Brødre og Søstre, lad os betragte vort sande Forhold. Vort Liv er kun kort; vi ere her kun paa en Mission. Vi ere samlede her fra næsten alle Nationer, en lille Haandfuld af Jordens fjorten Hundrede Millioner Indvaanere. Har Gud forladt sit Folk? Har de himmelske Hærskarer glemt os? Nej, de vaage over os med den dybeste Sympati, og ere bekjendte med vore Omstændigheder. Hvorfor skal vi gjennemgaa disse Besværligheder? Fordi dette er Guds Kirke; fordi vi ere Guds Folk. Paulus siger: „Alle, som ville leve gudeligen i Kristus Jesus, skulle forfølges". Dette er de Helliges Arv i enhver Tidsalder. Og lad mig sige til de Sidste-Dages Hellige: Alt er vel med Israel, om vi kun vil gjøre hvad ret er, og opfylde vore Pligter.

Jeg hørte i Gaar paa de forskjellige Beretninger, som bleve givne af Biskopperne og Andre. Fra disse at

dømme er der, uden Tvivl, Rum for Forbedring i Logan; det samme er Tilfældet i Saltsøstaden, ja, over hele Teritoriet. Israels Ældster, anbetroede det hellige Præstedømme, skulde have Selvagtelse nok til aldrig at udføre Noget, der vilde foraarsage, at Guds Aand skulde forlade dem. Og om de skulde gjøre dette, da maa de omvende sig fra sine Synder, og tjene Herren, for at faa hans Tilgivelse.

Jeg veed at dette er Guds Værk, og, at vi er det Folk, som han har kaldet til at opbygge sit Rige. De Sidste-Dages Hellige have været holdte tilbage i Aandernes Verden for de sidste seks Tusinde Aar, og ere sendte til Jorden i denne Tid, for at opbygge hans Rige, og advare Menneskene for de Straffedomme, som forestaar Nationerne. Lad os derfor være trofaste til det Ansvar, som Herren har anbetroet os. Den Almægtige sagde til Profeten Josef, som Svar paa hans Bøn, naar han var i Liberty Fængsel:

„Se, der ere Mange kaldte, men Faa udvalgte, og hvorfor ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjerter hige efter verdslige Ting, og tragter efter Menneskers Ære, saa de glemmer, at Præstedømmets Rettigheder ere nøje forbundne med Himlens Kræfter, samt at Himlens Kræfter kan ikke kontrolleres eller erholdes uden ved Retskaffenhed."

Der er ikke en Mand paa Jorden i Dag, som agter og ærer sit Præstedømme, uden han har Himlens Kraft i sig, og kan faa sine Bønner besvarede. Vi skulde leve saaledes, at vi kunde søge den Almægtige om Bistand til at udføre hans Hensigter. Dette er nødvendigt for vor Fremadskriden. Vi leve i en fremadskridende Tidsperiode. Begivenhederne gaar i Opfyldelse, og Herren vil forkorte sit Arbejde i Retfærdighed, ellers vil intet Kjød blive frelst. Det gjør intet til Sagen hvad Forfølgelse vi have; ej heller hvad Fordele vore Fjender synes at have vundet over os — betragtet fra et politisk Standpunkt. Gud holder vore Fjenders og hele denne Nations Skjæbne i sine Hænder. Han regjerer og kontrollerer det Hele. Guds Engle ere rede til at høste Jorden; men Herren vil opfylde sine Løfter.

Enhver Mand der bærer det hellige Præstedømme har Kraft formedelst den Myndighed han indehaver. Det er ved Præstedømmets Kraft at Guds Værk fremmes. Det er gjennem Præstedømmet at Ordinancer blive udførte, at Menneskene faar deres Synder tilgivne og blive gjenløste. For dette Øjemed har Præstedømmet blevet gjengivet til Jorden, og beseglet paa de Trofaste.

Brødre og Søstre; disse ere nogle af de Tanker, som gjennemstrømme mit Sind. Det er Enighed, som Gud fordrer af enhver af os ligefra Præsidentskabet til det sidste Medlem i Kirken; og om vi sætte os op imod vore Brødre, træde vi paa farlig Grund. Vi skulde allesammen stræbe at gjøre Guds Vilje og arbejde for Evangeliets Udbredelse. Naar vi tale om de Helliges Kjærlighed, vil jeg sige, at Ingen i Verden er bekjendt med den Kjærlighed, som eksisterer iblandt os, og især blandt dem, som beklæder det hellige Præstedømme. Da jeg i mine unge Dage vandrede alene omkring blandt Folket, ved jeg ikke hvad jeg vilde have gjort for at møde et Medlem af de Sidste-Dages Helliges Samfund.

Vore Brødre her — Cannon, Snow og Andre — bleve kaldte til at gaa paa Mission, længe førend de vare ordinerede til Apostelembedet. De gik uden Knur og beviste sig værdige for Gud og Mennesker. Herren kjendte

disse Mænd; de bleve kaldte ved Aabenbaring. Lad os elske og understøtte hverandre, og medens vi leve her i Forkrænkelighed opfylde vore Pligter. Vor Belønning er paa den anden Side Sløret, ligemeget hvad enten en Mand er fattig eller rig. Rigdom er farlig, og derfor er det bedre at være fattig end rig; thi om en Mand bliver saa rig, at hans Formue skulde drage ham bort fra Herren, vilde det blive hans Forbandelse. Mange af os have arbejdet for flere Aar i Herrens Vingaard, og søgt at frelse vore Medmennesker, og „samle Liggendefæ i Himlen". Tusinder ere blevne forløste i disse Templer. I have et Tempel her i Logan. Vi ere, ifølge Skrifterne, kaldede til at staa som Frelsere paa Zions Bjerg. Disse ere herlige Principer — at frelse os selv, og frelse Andre. O, hvilken herlig Gjerning! Hvad er Verdens Rigdomme? Vi dø og efterlade dem her. Men om vi have det evige Liv, og bevare Troen og sejrer, da skal vi finde Fryd og Glæde paa den anden Side Sløret. Mit Hjerte jubler ved Tanken om disse herlige Sandheder.

Det er neppe noget Princip, som har glædet mig mere end Arbejdet for de Døde — Privilegiet at gjenforenes med vore Fædre, Mødre, Hustruer og Børn paa den første Opstandelses Morgen og i det celestiale Rige. Dette er et herligt Princip, som visselig fortjener enhver Opofrelse; thi vort Privilegium er, efterat have fuldendt vor Gjerning i denne Sfære, at vende tilbage til Gud, og glædes i hinandens Selskab. I Forbindelse hermed ville vi mindes hvad Apostelen skriver til Menigheden i Corinth: „hvad intet Øje har set, og intet Øre hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, har Gud beredt dem, som ham elske."

Brødre og Søstre, det har været en Glæde for mig, at møde med Eder til Konference og bære mit Vidnesbyrd. Dette er Kristi Kirke. Herren har et godt Folk her — Abrahams Sønner og Døttre, hvilkes Liv have været skjult i Herren, og i vidste det ikke. Præstedømmet har gaaet i Arv fra Fader Abraham gjennem hans Slægtlinje indtil Tidernes Fyldes Husholdning. Lad os være trofaste, ære vor Gud og prøve paa at holde hans Bud; lad os erindre vore Bønner og opfylde vore Pligter, og maa vi være Et med Gud, Et med den Helligaand og Et med hverandre, er min Bøn for Kristi Skyld. Amen.

Tankesprog. En Mand, som smigrer for sin Næste, udbreder et Garn for hans Fødder. Salomon.

— Salige ere de Rene af Hjertet, thi de skulle se Gud. Kristus.

— Vogter Eder, at I ikke gjøre Eders Almisse for Menneskene, for at ansees af dem, ellers have I ikke Løn hos Eders Fader, som er i Himlene. Kristus.

— Naar Du beder, skal Du ikke være som Øjenskalkene; thi de staa gjerne og bede i Synagoger og paa Hjørner af Gader, paa det de kunne ansees af Menneskene; sandelig siger jeg Eder: de have deres Løn borte. Kristus.

Den 15de Oktober 1890.

Til de Hellige i Skandinavien.

Hilsen.

Idet jeg indtager dette vigtige og ansvarsfulde Kald, hvortil jeg er blevet beskikket af Kirkens øverste Præsidentskab, nemlig, at præsidere over den skandinaviske Mission, er det med dyb Erkjendelse af min egen Ufuldkommenhed, at jeg paabegynder dette Arbejde; og i Særdeleshed, da jeg ikke i Lighed med næsten alle mine værdige Forgjængere, have forhen haft den Glæde at arbejde blandt Eder. Intet andet end Overbevisningen om, at det var en hellig Pligt fordret af mig, vilde have bevæget mig til at forlade mit behagelige Hjem, min kjære Familje og de Helliges Selskab i Ephraims yndige Dale, og komme til disse langt bortliggende Lande.

I April Maaned 1864 forlod et Selskab Hellige, bestaaende af 973 Sjæle, Liverpool, med det vel bekjendte Skib „Monarch of the Sea", for at begive sig over det store Verdenshav. Af dette Antal Hellige var 703 fra Skandinanien, og iblandt dem befandt Eders ydmyge Tjener sig — den Gang kun et Barn. Fra den Tid har jeg været meget tilfreds med at virke for Guds Sag hjemme i Zion.

De fleste af mine Forgjængere i dette Embede, have været ligesom Fædre til de Hellige — bekjendte med deres Sæder og Sprog, Svagheder og gode Gjerninger — af lang og omvekslende Erfarenhed i Kirken, thi de have gjennemgaaet mange Besværligheder forbunden med Opbyggelsen af det store Sidste-Dages Værk. De Hellige have derfor elsket dem, for det Gode, som de have desformedelst været i Stand til at udføre. I disse Kvalifikationer mangler jeg Erfarenhed, men da jeg er blevet kaldet til dette Arbejde, ønsker jeg at gjøre mit Bedste for Forfremmelsen af Guds Værk i disse Lande, og haaber at de Hellige vil opholde mig og Medarbejdere i deres Tro og Bønner, at vi maatte være vejledede af Guds Aand i vort Arbejde, thi uden dens Vejledning ere vi i Sandhed svage.

Jeg vil ikke undlade at nævne den venlige Modtagelse, som blev given mig ved min Ankomst til Kjøbenhavn, af vor agtede Ven og værdige Broder, Præsident C. D. Fjeldsted, en Mand I alle elske. Vi kan Alle i Forening sige til ham: „Gud velsigne Dem, Broder Fjeldsted! Maa der føjes til Overbevisningen om, at De har udført alle Deres ansvarsfulde Pligter i denne Mission, en lykkelig Rejse over Hav og Land, og en behagelig Gjenforening af Familje og Venner i vort kjære Bjærghjem."

Jeg ønsker at opmuntre de Hellige til med Iver og Nidkjærhed at opfylde deres Pigter; og til det arbejdende Præstedømme i disse Lande, lad mig sige: Vær trofaste og nidkjære i at udsprede Evangeliets Sandheder. Lad ingen Sjæl, som endnu maatte sidde i Mørke og Vankundighed blive negtet et Vidnesbyrd om Evangeliet; opsøg nye Arbejdsmarker, og lad Kraften af Eders Kaldelse blive tilkjendegivet, og vær altid vise og forstandige i alle Eders Foretagender. Søg daglig at være i Besiddelse af Guds Aand ved Lydighed til vor himmelske Faders

Befalinger, og ved Renhed i Tanker, Ord og Gjerninger. Lad ligeledes de, som have annammet Evangeliet blive opmuntrede med vise Raad, Lærdomme og Formaninger, hvilke vil hjælpe dem til at vokse i Guds Naade.

Jeg haaber ved mit Besøg til de forskjellige Konferencer, at blive bekjendt med Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed, saa at vi i Fremtiden maa blive i Stand til, at arbejde tilsammen med fuldstændig Enighed. Det skal altid glæde mig, at høre fra de forskjellige Konferencepræsidenter angaaende Fremgangen af Guds Værk i deres respektive Arbejdsmarker.

Maa Gud rigelig velsigne os i vore ringe Bestræbelser, i at udsprede Evangeliets Sandheder, er mit inderligste Ønske og Bøn.

Eders Ven og Medarbejder i Sandhedens Sag

Edward H. Anderson.

Præsident Teasdale's Afskedshilsen.

Apostel George Teasdale, som for de sidste fire Aar har præsideret over den europæiske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er nu løst fra dette ansvarsfulde Kald, og Apostel Brigham Young beskikket som hans Eftertræder.

Det vil uden Tvivl interessere de Hellige i Skandinavien at læse et Uddrag af Præsident Teasdales Afskedshilsen til de Hellige. Han siger: „Ifølge Herrens Visdom og Naade har det været mit Privilegium, at præsidere over den europæiske Mission i et Tidsrum af fire Aar, og da det nu har behaget ham, gjennem sine Tjenere, at løse mig fra denne ansvarsfulde Stilling, føler jeg det som min Pligt, at rette nogle Afskedsord til mine elskede Medarbejdere fra Zion, det lokale Præstedømme og de Hellige i den europæiske Mission.

I Forening med vore Brødre have vi virket tilsammen med den broderlige Kjærlighed og gode Folelse, som er Kjendetegnet paa Guds Børn og vor Herres Jesu Kristi Disciple. Frelseren, fyldt med Hengivenhed og Kjærlighed, sagde medens han vandrede her paa Jorden: „En anden Befaling giver jeg Eder, at I skulle elske hverandre." Vi have forsøgt at leve op til dette Bud. Alle, som have arbejdet paa dette Kontor, med Udgivelsen af det skrevne Ord, have været flittige og udholdende i deres Arbejde, og have saaledes bidraget meget til det Gode som er blevet udført. Missionærerne fra Hjemmet, i Forening med det lokale Præstedømme, have arbejdet med rosværdig Energi; de have været i Besiddelse af Guds Aand, og virket med Interesse for at sprede Sandheden, og givet Tusinder af vore Medmennesker Anledning til at blive bekjendte med Evangeliet. Over en Million Skrifter og Bøger ere blevne udspredte blandt Folket, og ved Ældsternes utrættelige Arbejde med at forklare vore Medmennesker om Herrens Vilje til sine Børn, har den Almægtige rigeligen velsignet dem i deres Virksomhed, for hvilket vi ere villige til at give ham Æren.

Vor Erfaring i de sidste fire Aar har været af en omvekslende Natur, men paa samme Tid har den været til vor Velsignelse. Vor himmelske Faders

evige Lærdomme har været fremstillede paa en tydelig Maade for vore Blikke, og formedelst Herrens Naade have vore Hjerter været modtagelige for Kundskab og Forstand. Mange have lyttet til vort Vidnesbyrd, naar vi, fyldte med den Helligaand, have prædiket Rigets Evangelium, og advaret Menneskene angaaende Guds retfærdige Straffedomme, der ere i Vente for Nationerne. Vi have bevist vore Medmennesker, at vi ere deres Venner, og have lært dem Evangeliets evige Principer, hvilke vi have en Overbevisning om, ere himmelske, fordi Gud formedelst vor Lydighed til Evangeliet, har givet os et levende Vidnesbyrd om Sandheden deraf. Vort Ønske har været, at Alle, som elske deres Frelser og Forløser skulde kunne glæde sig ved det samme Lys, og i de samme Sandheder, som vi have modtaget, og af denne Aarsag have vi søgt at oplyse Folket, saa at de kunde blive forenede med Gud. Vi have Alle haft stor Glæde i vort Arbejde, og priset vor himmelske Fader, for at have været agtet værdige til den store Ære, at være Budbærere af Frelsens Evangelium til Nationerne.

Det forekommer mig, som om det var kun en kort Tid siden jeg ankom hertil, begrundet paa at jeg har været meget interesseret i mit Arbejde, og er endnu langt fra træt af at gjøre Godt for mine Medmennesker. Jeg er meget taknemlig til mine Medarbejdere for behagelig Samvirken i de forløbne 4 Aar, og til de Hellige for deres Velvilje og Imødekommenhed, samt til mine Venner for deres Gjæstfrihed og Selskabelighed. Maa Herrens Velsignelse være Eder Alle rigeligen tildelt!

Idet jeg paa det Bedste anbefaler min Afløser, Præsident Brigham Young, til de Hellige i denne Mission, beder jeg Eder, at bevise ham den samme Agtelse og Hengivenhed, som I have bevist mig, og mit inderligste Ønske er, at Israels Gud maa ledsage og velsigne ham i alle hans Forvaltninger.

Mit Vidnesbyrd har lydt for Eder mange Gange, men jeg ønsker, endnu en Gang, at bære mit Vidnesbyrd til den Sandhed, at Gud har talet fra det Høje, og tilkjendegivet sin Vilje for sine Børn paa Jorden. Det er en uimodsigelig Sandhed at Josef Smith var en Profet, Seer og Aabenbarer — en sand Herrens Tjener, der havde Myndighed fra Gud til at paabegynde Tidernes Fyldes store Husholdning. Formedelst Aabenbaring er Jesu Kristi Kirke bleven organiseret paa Jorden, og Mænd kaldede af Gud til at prædike hans Riges Evangelium, og raabe Omvendelse til alle Mennesker, „thi Himmeriges Rige er kommet nær". Tidernes Tegn bevise tydelig, at vi leve i de sidste Dage — Timen for Guds Straffedomme. Min Erfaring strækker sig over et Tidsrum af 40 Aar, og jeg veed, hvad jeg taler, vidner om hvad jeg har seet, og hele Verden vil visselig i Fremtiden komme til Erkjendelse af disse Sandheder."

Hilsen til de Hellige i den europæiske Mission.

Idet jeg indtager denne ansvarsfulde Stilling, at præsidere over den europæiske Mission, til hvilket Embede jeg er blevet beskikket af det øverste Præsidentskab for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er det mit inderligste Ønske og ydmyge Bøn, at jeg, i Lighed med min værdige Forgjænger, Præsident Teasdale, maa nyde min himmelske Faders Velsignelser. Og da Broder Teasdale

nu er i Færd med at forlade dette Land, for at vende tilbage til sit Hjem i Zion, ønsker jeg ham en lykkelig og behagelig Rejse, samt beder at Guds Velsignelser fremdeles maatte blive ham tildelt i hvilketsomhelst Arbejde, han af Herrens Tjenere maatte blive kaldet at udføre.

Hvad Fremtiden har i sit Skjød for Nationerne — Godt eller Ondt — er mig ubekjendt, men jeg haaber, ved den Almægtiges Bistand, at blive i Stand til at fortsætte det vigtige Arbejde, som saa dygtigt har blevet varetaget af Præsident Teasdale og hans Medarbejdere i den europæiske Mission. Jeg har ingen væsentlige Forandringer at anbefale for Nærværende, men skal altid søge, at lytte til den stille hviskende Stemme og være i Besiddelse af Guds Aand i Udførelsen af de mange forskjellige Forretninger vedrørende denne Mission; og mit inderligste Ønske er, at have Præstedømmets og de Helliges Tillid, at vi i vor Samvirken maa være velsignede.

Den Fremgangsmaade, som nu benyttes for Evangeliets Udspredelse, i de Distrikter jeg har besøgt, er forskjellig fra den, der blev benyttet for nogle Aar tilbage; og paa enkelte Steder vil Folket ikke lytte til sunde og fornuftige Lærdomme, givne af inspirerede Mænd, der tale drevne af den Helligaand. Folkets almindelige Mening, i mange af Englands større Byer, har tillukket Munden paa vore Missionærer, saa at de kan kun nærme sig Folket ved at aflevere Skrifter i deres Huse, med det Haab, at den gode Sæd vil falde i god Jord, og bære Frugt i en nær Fremtid.

Disse Herrens Tjeneres Arbejde er vi tildels bekjendt med; de betale alle sine Rejseomkostninger, og forøvrigt opholde sig ved egne Midler, samt betale for Tusinder af Skrifter, som de saa frivillig uddele blandt Folket — inspirerede med Nidkjærhed, værdig den Sag de repræsentere — uforfærdet, glade i Modgang, villige at opofre deres egne Midler for at bringe Evangeliets Sandheder til deres Medmennesker. Gud vil visselig belønne disse trofaste Mænd.

Lad mig sige til mine Brødre: Fortsæt med uformindsket Nidkjærhed i Udførelsen af de ansvarsfulde Pligter, der paahvile Eder, som Budbærere af Livets Evangelium til Jordens Nationer. Mit Hjærte er fyldt med Taknemlighed til Præsident Teasdale, og de mange dygtige Ældster, der have kjæmpet saa mandigt for at lægge Grundvolden til mange Sjæles Omvendelse.

Efter Herrens Tjeneres Vidnesbyrd, vil Gud, ifølge den hellige Skrift, tale til Menneskene ved Lynild, Jordskjælv, Krig og Oprør, og Havet skal overstige sine Bredder. Brødre, I ere de Mænd — Guds udvalgte Budbærere, som skulde gaa foran disse forfærdelige Tildragelser, og om I vil bevare Eders Tanker og Sind i Renhed ved et helligt Levnet, da vil den Helligaand brænde i Eders Bryst, og Eders Ord vil gjennemtrænge de Oprigtiges Hjærter; de mægtige Fordomsmure vil falde til Jorden, og Eders Fjender vil ikke mere nedtrykke Eder.

Brigham Young.

Korrespondance.

Liverpool, den 4de Oktober 1890.

Præsident E. H. Anderson.

Kjære Broder!

Ifølge Løfte vil vi nu sende Dem nogle Linjer for at lade Dem vide, at vi ere ankomne til Liverpool.

Som bekjendt, forlod vi Kjøbenhavn den 29de sidstleden. Vi maa tilstaa at det var en sand Glæde at se saa mange af vore Venner paa Stationen ved vor Afrejse, der ved deres varme Haandtryk og hjertelige Lykønskninger udviste Venskab, Agtelse og Anerkjendelse for svundne Dage, som vi havde tilbragt iblandt dem.

Vi havde en hurtig og behagelig Rejse over Sjælland til Korsør, og have ikke noget særligt at bemærke desangaaende, kun at det yndige Landskab, som vi ilede over, var meget tiltalende. Omendskjøndt vi ikke kunde betragte det i dets fulde Skjønhed formedelst den skumre Aftendæmring, saa opdagede vi dog den behagelige og milde danske Natur og de yndige Bøgetræer, som ere grupperede saa harmonisk, hvis løvrige Kroner Maanen paa den østlige Horizont lod sine matte Straaler gjennemtrænge, for ikke alene at indgyde dybe Betragtninger, men ogsaa ligesom ønske os en behagelig Rejse til vore elskelige Familjer og Hjem i Klippebjergenes Dale. Kl. 10 ankom vi til Korsør og gik ombord paa et tidsmæssigt Skib, som førte os til Kiel, hvor vi ankom den 30te Kl. 5 om Morgenen. Kl. 5,30 fortsatte vi Rejsen og ankom til Hamborg Kl. 8. I Løbet af Dagen besøgte vi seværdige Steder i denne Stad og vi maa tilstaa at Hamborg i alle Henseender overgik vore Forventninger, ja selv Kjøbenhavn staar i mange Retninger langt tilbage i Skyggen.

Om Aftenen gik vi ombord og befandt os straks i Søvnens vederkvægende Arme. Ved Morgengryet af den 1ste ds. opvaagnede vi, og Ingen behøvede at underrette os om, at vi befandt os paa Nordsøen, thi Vinden tudede, Bølgerne brusede og kom os rullende i Møde, ligesom om de ønskede at opsluge Skibet. Saaledes befandt vi os paa et oprørt Hav og bleve svingede frem og tilbage uden nogen Naade eller Hensyn, og det var med stor Anstrengelse at vi vare i Stand til at holde os fast i vore Køjer. Denne Storm vedblev, saa vi kunde ikke gaa med mere end en tredjedels Fart, men endelig ankom vi til Hartlepool i England den 2den ds. Kl. 9 om Aftenen. Den 3die fortsatte vi Rejsen med Fernbane over det meget romantiske England og ankom til Liverpool Kl. 3 Efterm. Vi bleve hjerteligt modtagne af Brødrene paa Kontoret. Præsident Young beder at hilse, at han nok vil besøge Dem og de Hellige i Skandinavien en Gang næste Sommer.

Præsident Teasdale og Selskab vil gjøre os Rejsefølge, og vi forventer saaledes at faa en behagelig Tid. Kl. 1 i Dag forlader vi Liverpool, og vi vil nu byde Dem og Brødrene paa Kontoret samt alle de Hellige i Skandinavien et hjerteligt Farvel!

Deres med Agtelse forbundne Brødre i Evangeliet

C. D. Fjeldsted. C. E. Peterson.

Konferencemøder.

Konferencemøderne i Malmø afholdtes den 20de og 21de September 1890. Nærværende vare følgende Brødre fra Zion: Missionspræsident C. D. Fjeldsted, Ældste C. E. Thorstensen fra Kontoret i Kjøbenhavn, Konferencepræsident T. A. Halgrén, samt Ældsterne N. Nelson, A. Johnson, Nils Nilson, L. K. Petterson og O. Jenson.

Lørdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste L. K. Petterson.

Præsident Halgrén bød de Forsamlede velkommen, og foreslog Ældste N. Nelson som Konferencens Skriver, hvilket enstemmigt vedtoges.

Ældsterne N. Nelson, O. Jenson, L. K. Petterson, Nils Nilson, A. Johnson, S. Jønson og Præsident Halgrén afgave Beretninger om Tilstanden i deres respektive Arbejdsmarker. Ifølge disse vare mange Forsamlinger afholdte og meget Godt udført i det forløbne Halvaar. Tilstanden iblandt de Hellige var i Almindelighed god, Udsigterne for Evangeliets Fremme temmelig lovende og Brødrene selv følte sig meget vel tilfredse over at være Arbejdere i Herrens Vingaard.

Præsident C. D. Fjeldsted udtalte sin Tilfredshed med de Rapporter som vare givne, og gav nogle udmærkede Raad og Lærdomme til Missionærerne og de Hellige.

Mødet sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste C. E. Thorstensen.

Søndag Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste N. Nelson.

Præsident Halgrén gav en samlet Rapport over Konferencen. Han berettede at have besøgt alle Grénene siden sidste Konference, og bekræftede Sandheden af de Beretninger som vare givne af Gréns-Forstanderne. Konferencen tæller for Nærværende 263 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet. I det forløbne Halvaar vare 66 Medlemmer emigrerede, og 37 Personer tillagte Kirken ved Daab.

Kirkens Autoriteter blev foreslaaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og Missionærerne beskikkede til deres forskjellige Arbejdsmarker; alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Den øvrige Del af Tiden blev benyttet af Ældsterne N. Nelson, L. K. Petterson, A. Johnson, Nils Nilson, S. Jønson og O. Jenson. Herrens Aand hvilede over Talerne, saa at kraftige Vidnesbyrd bleve aflagte om Evangeliets Gjengivelse til Jorden i vor Tid, og Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage, samt Nødvendigheden af at undersøge Frelsensplanens Principer, der vil bringe evig Frelse til Enhver, som vil adlyde og efterleve samme.

Mødet sluttede med Sang, og Taksigelse af Præsident Halgrén.

Efterm. Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste A. Johnson.

Ældste C. E. Thorstensen omtalte Menneskets Mission; beviste at vore Aander havde dvælet i Faderens Nærhed, og at vi ved Jordens Grundfæstelse, da „Morgenstjernerne sang tilhobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde", visselig frydede os for Privi-

legiet at blive sendte til denne Jord, for at igjennemgaa en Prøvestand. Omtalte Nødvendigheden af at efterleve Guds Bud og Love medens vi ere tilhuse i denne jordiske Sfære, og de Trofastes herlige Haab, nemlig, en Gang at dvæle, ikke i et Himmerige uden Tid og Rum, men paa den herliggjorte Jord, under Bestyrelse af Guds Søn.

Præsident C. D. Fjeldsted sagde, at dette var antagelig den sidste Lejlighed han vilde have, at bære Vidnesbyrd til Folket i Malmø, hvorfor han ønskede at berøre saadanne Sandheder, som kunde staa til et Minde i Fremtiden. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Josef Smiths guddommelige Mission, Præstedømmets Gjengivelse, Kirkens Organisation, Evangeliets Forkyndelse til alle Nationer og Rigets Oprettelse for Israel; opmuntrede de Hellige til Trofasthed, og alle Mennesker til at undersøge Sandheden.

Præsident Halgrén gjorde nogle Slutnings-Bemærkninger, hvorefter Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præsident C. D. Fjeldsted.

Et Præstedømsmøde blev ogsaa afholdt, i hvilket gode og nyttige Raad bleve givne til det arbejdende Præstedømme.

N. Nelson,
Skriver.

Konferencemøderne i Kjøbenhavn den 27de og 28de September 1890. Tilstede vare følgende Brødre fra Zion: C. D. Fjeldsted, Præsident for den skandinaviske Mission, C. E. Thorstensen og J. A. Hellstrøm, Medarbejdere paa Missionens Kontor, C. E. Peterson, Præsident for Kjøbenhavns Konference, samt Ældsterne: A. S. Schou, L. Petersen, J. Petersen, H. P. Miller og M. Nielsen.

Lørdag Aften Kl. 8.

Koret sang:
„O min Fader, Du som kjender."
Bøn af Præsident C. D. Fjeldsted.
Koret sang:
„Vi glædes og frydes i Sang med hverandre."

Præsident C. E. Peterson bød Missionærerne og de Hellige velkommen til Konferencen, og takkede Søstrene for den smagfulde Dekoration med Blomster og Grønt, hvormed de havde givet Lokalet et meget behageligt og festligt Præg.

Forstanderne for de forskjellige Gréne bleve derefter fremkaldte for at afgive deres Rapporter. James Petersen gav Beretning fra Nordvest Sjællands og Sydvest Sjællands Gréne, M. Nielsen fra Bornholms Grén, L. Petersen fra Nordøst Sjællands Grén og H. P. Miller fra Øernes Grén. Det fremgik af disse Beretninger, at Folket i Almindelighed ere ligegyldige overfor Evangeliets Budskab, dog var Nogle tillagte Kirken ved Daab siden sidste Konference, og paa enkelte Steder vare Udsigterne for Evangeliets videre Udbredelse temmelig lovende.

Præsident Peterson gav Beretning om Kjøbenhavns Grén. Den tæller 278 Medlemmer, og er inddelt i 9 Kredse; i hver af disse var der to Lærere kaldede til at belære de Hellige. Siden sidste Konference havde 32 Personer blevet indlemmet i Kirken ved Daab, og Mange undersøgte Evangeliet, saa Udsigterne vare meget lovende. Grénen havde en udmærket Søndagsskole under Bestyrelse af Ældste C. H. Hütteballe; og et vel indøvet Sangkor, der havde bidraget meget til at gjøre

Forsamlingerne opmuntrende og interessante.

Præsident Fjeldsted udtalte sin Tilfredshed ved at se den Interesse som lagdes for Dagen, saavel af Hellige som Fremmede, i at besøge vore Forsamlinger. Han bar Vidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke var organiseret, og at Guds Rige vilde blive oprettet, og at de Hellige om de forblive trofaste indtil Enden, vilde nyde alle Rettigheder lovede de Trofaste.

Præsident Peterson ønskede de Hellige Lykke og Held i alle deres ædle Bestræbelser, og at de tilsidst maatte blive samlede med Ephraims Børn paa Forjættelsens Land.

Koret sang:

„Zions Kæmper rusted ere."

Taksigelse af Ældste J. A. Hellstrøm.

Søndag Form. Kl. 10.

Koret sang:

„Morgenrødens Straaler bryde."

Bøn af Ældste J. Petersen.

Koret sang:

„O Gud, jeg sov saa tryggelig."

Præsident Peterson gav en samlet Rapport over Konferencen. Den bestaar af 6 Gréne og tæller 447 Medlemmer, Præstedommet iberegnet. I det forløbne Halvaar vare 48 Personer døbte, 54 emigrerede, 17 udelukte og 6 døde. Kirkens Autoriteter bleve derefter foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og Missionærerne beskikkede til deres forskjellige Arbejdsmarker.

Ældste A. S. Schou talte om det herlige Privilegium vi havde, at opholde Profeter og Apostler i vor Tro og vore Bønner; han beviste at disse Mænd vare nødvendige i Kirken „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning og Kristi Legemes Opbyggelse." Omtalte Mormons Bog, som en Beretning om det Folk, der for mange Aarhundreder tilbage havde beboet Amerika. Bar Vidnesbyrd om Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring, og opmuntrede de Hellige til at gaa fremad i det Gode.

Koret sang til Afvexling:

„Kom Alle, som elske Immanuels Navn."

Ældste C. E. Thorstensen henledede de Forsamledes Opmærksomhed paa den store Forskjel, som er raadende blandt Folk paa det religiøse Omraade, og navnlig med Hensyn til det tilkommende Liv. Frelseren sagde: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Vilje, som er i Himlene." Saaledes er det nødvendig for os at kjende Faderens Vilje, adlyde hans Love, og vandre i et helligt Liv og Levnet, om vi skulde forvente at erholde evigt Liv. Omtalte de forskjellige Riger og Grader af Herlighed i det Tilkommende og raadede Alle, som endnu ikke kjendte Evangeliets Lærdomme, at undersøge samme.

Koret sang:

„Nu kommer Forløsning for Jorden."

Taksigelse af Ældste N. F. Grén.

Efterm. Kl. 2.

Koret sang:

„Fader vor paa Himlens Trone."

Bøn af Præsident Peterson.

Koret sang:

„Stor Herren er og til hans Pris."

Ældste T. A. Halgrén, Præsident for Skaane Konference, ansaa det for et stort Privilegium at leve i disse de sidste Dage, naar Alt skulde blive samlet under et Hoved i Kristo. Omtalte nogle af Evangeliets første Principer.

Koret sang:
„Sæden udsaaes i Morgengry."

Præsident C. D. Fjeldsted sagde, at dette store Sidste-Dages Værk, som vi havde Æren at repræsentere, er beregnet paa at forberede et Folk til Kristi anden Tilkommelse. Omtalte Guds Væsen og Egenskaber, og beviste at den Almægtige var et virkeligt, personligt Væsen. Bar Vidnesbyrd om, at „den eneste, sande og levende Gud" i Forening med sin Søn, Jesus Kristus, havde aabenbaret sig til Profeten Josef, og at Kristi Kirke desformedelst var organiseret ved guddommelig Myndighed, og at de samme Gaver, Kræfter og Velsignelser, som fulgte Kirken i Kristi og Apostlenes Dage, ogsaa udmærker den i vor Tid.

Koret sang:
„Den Gamle af Dage, o sig, hvem er han."

Taksigelse af Ældste M. Nielsen.

Aften Kl. 6.

Præsident Edw. H. Anderson og tolv Missionærer, der vare ankomne fra Zion i Dagens Løb, vare ogsaa nærværende.

Koret sang:
„O min Fader, Du som troner."

Bøn af Ældste T. A. Halgrén.

Koret sang:
„Saa sikker en Grundvold."

Præsident E. H. Anderson udtalte sin Glæde over at mødes med de Hellige i Kjøbenhavn. Han følte sin Ufuldkommenhed til at ivaretage det Kald, som nu var ham anbetroet, men ønskede at stole paa den Almægtige for Bistand. Det var ham lovet, at naar han gjorde hvad han kunde, vilde Gud lægge sin Velsignelse til hans Bestræbelser.

Præsident Peterson oplæste nogle Vers hos Profeterne Amos, Esaias og Jeremias vedrørende Israel. Han sagde: „Herren som har adspredt Israel skal ogsaa samle det igjen;" dette er en Forjættelse, som er af stor Interesse og værd vor Opmærksomhed. Vi ere bekjendte med, at Jakob kjæmpede med Gud, erholdt hans Velsignelse og fik Navnet „Israel", hvilket berettigede ham til at udtale Velsignelser over sine Børn, og han gav saaledes under Guds Aands Inspiration store og herlige Forjættelser til Josef. Hans Sæd skulde blive et stort Folk og Kanaans Land skulde blive givet det „til Ejendom evindeligen". Josefs Sønner — Ephraim og Manasse — erholdt ligeledes store Velsignelser, og fornemlig blev Forjættelser givne til Ephraim og hans Sæd. Uagtet store Velsignelser vare udtalte over Israels tolv Stammer, gjorde de sig dog skyldige i Gjenstridighed og Ugudelighed, og Følgen blev, at de kom i Landflygtighed og bleve adspredte; men ifølge Profeten Jeremias skal Herren føre „Israels Børn op fra Nordenland og fra alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem, og føre dem tilbage til det Land, som han gav deres Fædre." At Israel saaledes er blevet adspredt er en uimodsigelig Kjendsgjerning, dog har den Almægtige ikke forglemt sine Børn, thi han har atter lagt sin Haand paa Værket for at indsamle det Overblevne af Israels Hus. Til Slutning bar Taleren et kraftigt Vidnesbyrd om Kirkens Organisation, Israels Indsamling og Guds Riges Gjenoprettelse, og sagde: „Vi indbyde alle Mennesker til at komme og nyde af de Velsignelser, som ere forjættede Alle dem, der vil vandre i Oprigtighed for Gud."

Koret sang:
„Naar skal vi vel sees igjen."

Konferencen sluttede til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præsident C. D. Fjeldsted.

N. F. Grén,
Skriver.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Edward H. Anderson**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).